

ג. סאלות ודייקים גרסי:

מה בין הפסס למדרס? למה לא הסתמק רס"י במסס?
למה לא פרט במסמעות; לדעת אם תקיים מצותיו.
מה מובן הסמיכות כאן ובמה טונה מסוככה הרגיל
של סמיכות.
הבא דוגמאות לסמוס זה בסמיכות.

- 1: א ד"ה כל המצוה
- 2: ב " התסמר מצותיו
- 3: ח " זית טמן

ב. לנסותך. מה היה הנסיון סבו נטה הקכ"ה אותם במדבר למי המפרסס?
עיון למכ"ן ד"ה וזכרת החל מן וכבר פרטתי בפרטת המ"ן טעם...
טמות ט"ז ד ד"ה למען אנסנו הילך בתורתי עד וכבר פרטתי
ענין הנסיון.
במדבר י"א ד ד"ה וטעם ונמסנו יבטה החל מן ואמרו כלתי אל
חכן עוד פת בלור.

ספורנו ד"ה לנסותך...

ג. ה. כי כאטר איס את בנו... פרק א' ל"א... כאטר יסא איס את בנו.
סני הסטוקים טטוים את יחס ה' אל עמו ליחס חאפ לבנו. פחר ההנדל
העקרונות כינסיחם?

ד. י. למכ"ן ד"ה ואכלת וסבפע.

- 1: מה קטח לוי?
 - 2: לסם מה הוא מביא הסטוקים דברים כ"ב ה'; ט"ז א. וכו' ב'?
- (בדברי הרמב"ן נמלה טעות טופרים וצריך להיות וילקחתי במקום
"והנאיתי".)

ה. י. ואכלת וסבפע וכרכת.

ברכות ל"ה ע"א ת"ר אסור לו לאדם סיחנה מן העולם הזה בלא כרכה שכל
הנהנה מן העדח"ז בלא כרכה - מעל.

סמר החנוך: מצות עטה לברך את ה' את אחר טיאל האדם ויטבע מלחם
או מטבעת המינים הנזכרים בכתוב... מפרטי המצוה הלא הגדתי לך בני,
במה טקדס, כי לה' ב"ה כל הכבוד וההודו וכל הכבוד והתכמה וכל הברכה;
ודברי בן אדם ומעטו, אם טוב ואם רע, לא יוסיף ולא יגרע, על כן
צריך אתה להכחין, כי באמרנו תמיד בכרכות "ברוך אתה ה' או "יתברך", אין
המטמעות לפי הדומה (=כפי שנראה לקורא) להוסיף כרכה במי טאיננו צריך
לטום תוספת, חלילה, כי הוא ארון על הכל, וכל הברכות הוא המחולט אותן
וסמציאן מאין ומסמיע מהן טמע רב, באטר יהיה טס רצונו הטוב, על כן
צריכים אנו לחסס כונת הענין מהו...
ידוע הדבר ומפורסם כי הקב"ה טועל כל הנמצא וברא האדם והטליטו על הארץ.
וממדותיו ב"ה, שהוא רב חסד והוא הפץ בטובת בדיקותיו ורוצה להיותם
רצויים וזכאים לקבל טובה מאתו, - וזה באמת מטליטותו ית', כי לא יקרא
טלם בטובה, רק מי שהוא מטיב לאהרים... ואחר הסכמה זו טידענו מריב טובו
טח טצו להריק עלינו סברכתו, נאמר לענין הברכה טאנו אומרים לפניו, איננו
רק חזקה לעזר נמסנו בדברי פינד, כי הוא הסברך, ו"סברך" יכלול כל
הטובות. ומתוך התעוררות הטוב הזה כנמסנו וייתוד מהטבותינו אלינו -
טכל הטובות כלולות בו והוא הטלך עליהם לסלחם אל כל אטר יחפץ - אנו
זוכים כמעט הטוב הזה להמטיך עלינו סברכתו...

ונמצא לפי הנחת טעם זה טיהיה "ברוך" תצר, כלומר הודאה עליו טודא כולל
כל הברכות. וכלטון "יתברך" טאנו מזכירים תמיד, שהוא התטעל, ונאמר סהכונת
בו טאנחנו מתחננים אליו, טיהיה רצון מלפניו לסבב לב בריותיו להיות
נכון לפניו, טידוד הכל אליו ובו יתהללו. וזהו פירוט "יתברך", כלומר
יהי רצון מלפניך, טכל בני העולם יהיו מיחסיט הברכה אליך ומודים כי
מך יתפטט הכל.

הכוזרי טאמר ג' י"ג - יד', אמר החברך למה טיפסיף לו (ליסראלי חצדיק)
עריבות על עריבות, סיברך תמיד על כל מה שהוא טוצא מן העולם... אמר
הכוזרי ואין הוא זה? והברכות טורה יותר? אמר החברך: הלא האדם הטלם
יותר ראוי טיספר בהדגטת ההנאה במה טיאל ויטתה מהתינוץ והכחמה, באטר
הנהמה יותר ראוי להנאה מהצטח. אל"פ סהצמה ניזון תמיד. אמר הכוזרי:
כן הוא ליתרון החוט וההרגט כהנאה, כי אם חיו מליאים אל הטבור כל אטר
יתאווה והוא בענין טברותו מטאכל ומסתה ויטמע הנגונים ויתחבר עם מה
טיאחב ותחבקו אתולתו ויסולף לו כל זה כטיפרא סטברותו - היה דואג על
זה ויחטב הכל הפסד ולא רוח, מפני טלא באר לידו חהנאות ההם והוא בענין
(מטב) טירגיס ויטעם כחם. אמר החברך: חחודמנות (=ההלכנה הנפסית לקראת)
להנאה והרגטתה וסיחטב כהעדלה קודם לכן כופל ההנאה, וזה טתוללת הברכות,
לפי טוגיל בתן ככונה להכנה, מפני טחן מצידיות מין ההנאה כנטס והטבח
עליה עמי סהכנה וכבר היה מזומן להעדלה ואז תגדל הטמחה בה.

מהו ערכה וטעמה של מצות כרכת-המזון לפי הנ"ל וברכות
הנהנין בכלל?